

Hoofdstuk 1 - Sharmila

Onze wereld, NYC, 2020

‘Draai je om.’

Een vrouw hield haar handen voor de ogen van een meisje en het meisje glimlachte. Ze draaide zich om. Een grote verjaardagstaart met aardbeinvulling en zes kaarsjes stond op de tafel en ze glimlachte naar de vrouw. Lange platina blonde haren hingen elegant over de schouders van de vrouw. Ze stond naast haar dochter en zei:

‘Gefeliciteerd met je verjaardag, Louise.’

Louise glimlachte en de vrouw gooide Louise’s glimmend rode haren over haar schouders. Louise blies de kaarsjes die op de taart stonden uit en de vrouw klapte opgewonden in haar handen. Even sloot ze haar ogen en dacht aan haar ouders, van wie ze na al deze jaren nog steeds geen idee had wie ze waren. Twee dikke tranen rolden over haar wangen en Louise keek haar moeder bezorgd aan.

‘Wat is er, mama?’ vroeg ze.

Ze had geen idee wat er aan de hand was.

‘Er is niets’, stelde de vrouw Louise gerust.

Louise glimlachte en de vrouw sloeg haar armen om haar dochter heen. Ze tilde Louise op en Louise sloeg haar armen om haar moeders hals. Toen er op de deur geklopt werd zette de vrouw Louise op de grond. Ze liep het smalle halletje door naar de voordeur. Ze haalde diep adem terwijl ze haar hand om de deurklink sloot. Ze opende de deur. Een man, zijn zwarte haren lagen plat gekamd op zijn hoofd, stond voor de deur.

‘Grania Shine?’ vroeg hij.

‘Ja, ken ik u?’ vroeg Grania twijfelend.

Ze gooide haar platina blonde haren naar achter en keek recht in zijn blauwe ogen.

‘Nee’, zei hij.

‘Hoe kent u mijn naam?’ vroeg Grania argwanend. ‘Wie bent u?’

‘Dat doet er niet toe’, zie hij snel.

‘Dat doet er wel degelijk toe’, zei ze.

Ze dacht dat hij een of andere verkoper was die bij toeval aan haar naam én adres was gekomen.

‘Het doet er niet toe’, zei hij opnieuw.

Hij begon zijn geduld te verliezen en haalde een kaart uit zijn zak.

‘Ik heb de antwoorden die je zoekt’, zei hij.

‘Welke antwoorden zoek ik volgens jou?’ vroeg ze.

Het verbaasde hem hoe snel ze wisselde van formeel naar informeel.

‘De antwoorden op de vragen over je familie’, zei hij. ‘Ik kan je helpen om ze te vinden.’

‘Je kunt me niet helpen’, zei ze snel. ‘Je weet helemaal niets over mij.’

Louise liep naar haar moeder en Grania pakte haar hand vast. Hij gaf haar de kaart en ze vouwde hem open.

‘Dit bestaat niet’, zei ze snel. ‘Er bestaat geen land dat Osnana heet.’

‘Het is ook geen land, het is een koninkrijk en het bestaat wel degelijk’, zei hij. ‘Ik kan het bewijzen.’

Hij gooide een poppetje van stro langs haar heen de kamer in. Louise wilde er naar toe lopen, maar Grania hield haar tegen.

‘Waar is dit?’ vroeg ze met een blik op de kaart, het zag er aanlokkelijk uit omdat het nieuw was.

Het was anders als al die andere plekken waar ze de afgelopen jaren gewoond had. En dat was waar ze op zat te wachten, ze zat te wachten op verandering, ze zat te wachten op grote veranderingen.

‘Pak dat poppetje op en je zult er komen’, zei hij.

Een gemene glimlach sierde zijn gezicht, maar Grania merkte dit niet op. Ze draaide zich om en liep samen met Louise naar het poppetje. Ze bukte zich om het poppetje op te pakken maar bedacht zich.

‘Is het veilig?’ vroeg ze twijfelend.

‘Het is veilig’, stelde hij haar gerust. ‘Waarom twijfel je?’

Ze zuchtte en bukte zich. Met een trillende hand pakte ze het poppetje op. Op datzelfde moment verscheen er een groot gapend gat in de grond nog geen vijf centimeter van haar verwijderd. Wind stak op en ze voelde zich naar het gat toegetrokken worden. Ze probeerde op te staan, maar in plaats daarvan verloor ze haar evenwicht. Ze greep zich vast aan de

grond. Louise gilde en werd het gat ingetrokken. De man was ondertussen nergens meer te bekennen.

‘Louise!’ gilde Grania angstig.

Louise gaf geen antwoord en Grania verloor haar grip. Ze werd het gat in getrokken en gilde. Ze keek naar beneden en zag in de verte de glimmend rode haren van haar dochter in het niets verdwijnen. Ze gilde opnieuw en verloor daarna haar bewustzijn. Het laatste wat ze hoorde was de gemene lach van een vrouw...

Op datzelfde moment in Osnana, 3286

Een heel eind daarvandaan omringden bergen een dal, een koninkrijk lag in dat dal. Het koninkrijk was verdeeld in vijf districten door het water van de rivieren die uitmondden in een meer in het midden van het koninkrijk. Midden in het middelste district stond een kasteel. Het kasteel was zeker 1000 jaar oud, maar dit viel haast niet op in het landschap wat toch al zeer verouderd leek. Veertien magere, ronde torens torenden boven alles uit en waren verbonden door kleine bruggetjes. De kasteel muren waren zo hoog dat niemand er overheen zou komen. Stijlvolle ramen waren her en der verspreid over de muren in redelijk symmetrische patronen, samen met symmetrische gaten voor boogschutters en artillerie. Een aanzienlijk poort met enorme houten deuren was de enige manier, althans voor wie niet vertrouwd was met het kasteel en zijn omgeving, om binnen te komen. Standbeelden van koningen waren bekleed en stonden buiten de poorten. Deze dienden als herinneringen aan het verleden. Dit kasteel was verbeterd en verbeterd door de eeuwen heen, sommige delen van het kasteel waren duidelijk nieuwer dan andere. De bewoners waren vastbesloten om hun kasteel zo modern mogelijk te houden. In een van de veertien torens, de hoogste en de toren die in het midden van het kasteel stond en boven alles uitstak, stond, of zat, of hoe je het maar wilde noemen, een jongvolwassen vrouw die ongeveer 18 jaar oud was. Lange krullend zwarte haren hingen over haar schouders. En twinkelingen waren te zien in haar helder blauwe ogen. Haar handen lagen op de oeroude vensterbank en ze leunde er tegen aan. Haar sierlijke jurk stroomde van boven naar beneden en de mouwen waren wijder dan de rest. Ook waren ze bijna doorzichtig. Haar lippen waren bedekt met zwarte lipstick en de rest van haar gezicht ging schuil onder een dikke laag make-up, maar daaronder zag je nog duidelijk het gezicht